

δὲν ἦτο πολὺ ζῶηρά. Ὁ ἱερεὺς ἔπινε τέσσαρα κύπελλα τεινῶ. Ἀπέμασεν ἀδιακόπως τὸ φαλακρὸν μέτωπόν του μετὰ τὸ μανδήλιόν του καὶ διηγήθη μετὰ τῶν ἄλλων ἱστοριῶν, ὅτι ὁ ἔμπορος Ἀβασνικὼρ ἐδώρησεν ἐπτακόσια βρούβια ἵνα χρυσώσῃ τὸν θόλον τοῦ ναοῦ, εἶπε δὲ καὶ ἀλάνθαστον συνταγὴν κατὰ τῶν ἐρυθρῶν κηλίδων. Ὁ Λαβρέτσκις προσεπάθησε νὰ καθίσῃ πλησίον τῆς Ἑλίζης, ἀλλ' ἡ στάσις τῆς νεανίδος ἦτο αὐστηροτάτη οὐδὲ βλέμμα ἔρριπεν εἰς αὐτόν. Ἐφαίνετο προσποιημένη ὅτι δὲν τὸν ἔβλεπεν, εἶχε δὲ ὕψος σοβαρὸν καὶ συνεσταλμένον· τὸν ἀντίον ὁ Λαβρέτσκις ἦτο εὐθυμὸς καὶ μόλις ἠδύνατο νὰ μετριάξῃ τὸ μειδίαμά του, ἀλλ' ἡ καρδιά του ἦτο τεταραγμένη· τέλος ἀνεχώρησεν ἐμπλεὺς μυστικῶν φόβων. Ἐνόει ὅτι ἐν τῇ ψυχῇ τῆς Ἑλίζης εὐρίσκειτο γωνία τις εἰς ἣν δὲν ἠδύνατο νὰ εἰσχωρήσῃ. Ἄλλοτε ὁ Λαβρέτσκις εὐρίσκόμενος ἐντὸς τῆς αἰθούσης ἤκουε τοῦ Γεδεωνόφσκυ ἐπὶ μακρὸν ὁμιλοῦντος, ὅταν στρέψας ἀπροσδοκῆτως τὴν κεφαλὴν πρὸς τὴν Ἑλίζαν κατέλαβε τὴν νεανίδα παρατηροῦσαν αὐτὸν διὰ βαθύς καὶ ἐρευνητικοῦ ὁρμητοῦ, τοῦθ' ὅπερ τὸν ἔκαμε νὰ τὸ συλλογίζηται καθ' ἅπασαν τὴν νύκτα. Ἠγάπα, ἀλλ' ὁ ἔρωσ τοῦ δὲν ἦτο παιδικός· δὲν ἦτο τῆς ἡλικίας του νὰ τήκηται εἰς ματαίους ἀναστεναγμούς, ἀλλ' ὡς τε τοιοῦτον αἶσθημα δὲν ἠδύνατο νὰ ἐμπνεύσῃ ἡ Ἑλίζα. Ἀλλ' ὁ ἔρωσ ἔχει βασιάνους καθ' ὅλας τὰς ἡλικίας καὶ ἐπεφυλάσσετο αὐτῷ νὰ ὑποφέρει ἀπάσας.

Ἐπεται συνέχεια.

***B.

ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΡΝΕΣΤ ΔΟΥΒΡΕΙΛ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Διέμεναν ἐκεῖ ἐπὶ πολὺ, βεβουθισμένοι εἰς τὴν προσευχὴν τῶν καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν στεναζόντες βαθέως.

Ὅτε δ' ἐτελειώσαν, ἠγέρθησαν ἀμφοτέρω καὶ ἐνηγκαλίσθησαν ἐπὶ μακρὸν.

Πρῶτος ὁ Καπελούζος διέκοψε τὴν σιωπὴν.

— Ἄς ἐπανεέλθωμεν εἰς τὴν οἰκίαν, Ὀλιβιέρ, εἶπε . . . καὶ συγχώρησόν μοι, ἀτυχὲς τέκνον μου ! . . .

— Ἐγὼ νὰ σε συγχώρῃσω ;

— Ναί . . . διότι ἐγὼ σ' εἶπα νὰ ἔλθῃς εἰς Παρισίους.

Ὁ Ὀλιβιέρους ἔθλιψεν αὐτῷ τὴν χεῖρα.

— Σὲ συγχωρῶ, φίλε μου, τῷ εἶπεν, ἐξ ὅλης ψυχῆς καὶ καρδίας.

Καὶ ἐπανῆλθον εἰς τὴν οἰκίαν, ἐνθα εὗρον τὸν Μαλκράφτ καὶ τὸν Ζεβάν.

— Σκοπεύεις νὰ ἐπανεέλθῃς εἰς τὴν μονὴν τῶν Μαρμουτιέρων ; ἠρώτησεν ὁ Ὀλιβιέρους τὸν μοναχόν.

— Ναί, φίλε μου. Σὰς ἐπερίμενον, ὅπως σὰς ἀποχαριεῖσθαι.

— Θὰ σε ἀκολουθήσω κ' ἐγὼ, φίλε μου.

Ἀπαντες παρέτῃρησαν ἐκστατικοὶ τὸν Ὀλιβιέρους.

— Ἀκούσατέ μοι, ἀγαπητοί μου φίλοι, εἶπεν ὁ Ὀλιβιέρους μετὰ τόνου ἐπιτακτικῆς, μὴ θελήσετε νὰ μεταβάλλητε τὴν ἀπόφασίν μου. Ὁρκίσθηεν εἰς τὴν ψυχὴν τῆς Ζολάνδης νὰ μὴ ἀγαπήσῃ ἄλλον ἐπὶ τῆς γῆς εἰμὴ τὸν Θεόν. Ἀδελφε Θεόδωρε, θὰ με δεχθῇτε δόκιμον εἰς τὴν μονὴν τῶν Μαρμουτιέρων ;

— Ὀλιβιέρ, . . . ἀνέκραξαν συγχρόνως ὁ Μαλκράφτ καὶ ὁ Καπελούζος.

— Ἀδελφέ μου ! . . .

— Ἀπάντησόν μοι, Μαλκράφτ, πρὸς Θεοῦ ! . . .

— Μ' ἐγκαταλείπετε λοιπόν ! . . . εἶπεν ὁ Ζεβάν ἐναγκαλιζόμενος τὸν Ὀλιβιέρους· θέλεις νὰ μ' ἐγκαταλείψῃς μόνον, ἔρημον, χωρὶς ἀδελφόν, χωρὶς φίλον ; . . . Ἄχ ! Θεέ μου . . .

Καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐπληρώθησαν δακρύων.

— Ζεβάν ! . . .

— Ἡμεῖς, οἱ ὅποιοι ἐζήσαμεν πάντοτε ὁ εἰς πλησίον τοῦ ἄλλου, μετὰ τὰς αὐτὰς χαρὰς καὶ μετὰ τὰς αὐτὰς λύπας. . . ἡμεῖς, οἱ ὅποιοι οὐδέποτε ἐχωρίσθημεν . . . καὶ οἱ ὅποιοι ὠρκίσθημεν νὰ ζήσωμεν ἡνωμένοι μέχρι τελευταίας πνοῆς μας . . . ἡμεῖς νὰ χωρισθῶμεν τώρα ; . . . Καὶ θέλεις νὰ μ' ἀφήσῃς μόνον. . . ἀπαρηγόρητον ; . . . Ἄ ! εἶνε σκληρόν, Ὀλιβιέρ, πολὺ σκληρόν ! . . . Αὐτὸ δὲν τὸ ἐπερίμενά ποτε ἀπὸ ἐσέ, Ὀλιβιέρ ! . . .

Διεκόπη. Οἱ λυγμοὶ κατέπνιγον τὴν φωνὴν του.

— Ἀδελφέ μου, εἶπεν ὁ Ὀλιβιέρους, συγχώρησόν μοι . . . ἀλλὰ μὲ γνωρίζεις. . . Γνωρίζεις ὅτι ἡ ψυχὴ μου συνεδέετο ἀρρήκτως μετὰ τῆς ψυχῆς ἐκείνης. . . Λοιπόν, εἰς αὐτὴν τὴν ἐπίσημον ὥραν, ἡ ψυχὴ μου δὲν ἐπιθυμῇ ἄλλο τι εἰ μὴ τὴν γαλήνην τῆς μονῆς. Ὅταν θὰ βλέπω καταβαίνουσιν τὴν λατρευμένην μου Ζολάνδην εἰς τὰς ἐρήμους σκιὰς τῆς μονῆς, ἐνθα οὐδ' ὁ ἐλάχιστος τοῦ κόσμου θόρυβος ἀκούεται, τοῦ κόσμου τούτου, τοῦ ὁποίου ἐγνώρισά τὰς πικρίας, ἄ ! τότε θὰ αἰσθάνεται γλυκεῖαν ἀνακούφισιν ἡ πληγωμένη αὕτη καρδιά μου.

— Καὶ ἐγὼ ! . . . ἐγὼ ! . . . τί θὰ γίνω ;

— Σὺ, Ζεβάν ; . . . Εἶσαι νέος, ἀγαπᾷς καὶ ἀγαπᾷσαι. . . ἔχεις ἐνώπιόν σου εὐρὺ καὶ μειδιῶν μέλλον ! Ἐμὲ μὲ κατέβηλον προῶς αἱ δυστυχίαι. . . ἐγήρασα παρακαίρως ! Ἐπᾶνελθε εἰς Παρισίους, καὶ ἔρχου νὰ με βλέπῃς ὅσῳ τὸ δυνατόν συχνότερον. . . Ἄν δέ ποτε σ' εἴπωσιν ὅτι εἰμαι ἀπών. . . γνωρίζεις ποῦ θὰ μ' εὕρῃς, Ζεβάν, δὲν εἶνε ἀληθές ;

— Καὶ σὺ, Μαλκράφτ, ἀνέκραξεν ὁ Ζεβάν πνιγόμενος εἰς τὰ δάκρυα. . . Καὶ σὺ τί λέγεις δι' ὅλα αὐτὰ ;

— Ὁ Μαλκράφτ ἐπιδοκιμαζέει τὴν ἀπόφασίν μου, εἶπε μειδιῶν ὁ Ὀλιβιέρους.

— Ἀλλὰ τέλος πάντων καὶ σὺ, Καπελούζο, σὺ, ὁ ὅποιος, ὡς πατήρ, ἐμερίμνησες δι' αὐτόν, δὲν ὁμιλεῖς, δὲν ἀνθίστασαι εἰς τὴν ἀπόφασίν του ;

Ὁ δῆμιος ἀνεσκήρτησε καί, ἀποταθείς πρὸς τὸν μοναχόν :

— Τί πρέπει νὰ κάμωμεν τώρα, πάτερ μου ; εἶπεν.

— Νὰ τον συγχωρήσωμεν.

— Ἄχ ! ἀνέκραξε θλιβερώς ὁ ποιητής.

— Ὁ Ὀλιβιέρους ἔχει δίκαιον, ἐπανελάθεν ὁ μοναχός, δὲν ἀνήκει πλέον εἰς τὸν κόσμον τούτον. Δὲν τὸν βλέπετε ;

Καί, σύρωμεν τὸν κέντρον τοῦ στήθους του :

— Ναί, ἔχεις δίκαιον, τέκνον μου, τῷ εἶπεν, ἐλθέ μετὰ τὸν ἀρχαῖόν σου φίλον . . . ἐλθέ . . . θὰ σε παρηγορήσω. Γνωρίζω ἐκ πείρας τί ἐστὶν ἡ ζωὴ διὰ τὰς γενναίας καρδίας. . . Τὴν ἐγνώρισες ἀρκούντως. . . καὶ ἐβαρύνθη τὰς πικρίας αὐτῆς. . . ἐλθέ μετ' ἐμοῦ. . . θὰ παρηγορηθῶμεν ἀμφοτέροι. . . Ὁφείλω ὅμως νὰ σοι εἰπῶ ὅτι ἕκαστος εἶνε κύριος τῶν πράξεών του. Ἄν λυπῇσαι διὰ τὴν σκληρὰν ταύτην ἀπόφασίν σου, ἂν αἰσθάνησαι ὅτι εἰς τὰ βάθη τῆς καρδίας σου ἀπέμεινεν ἔτι σπινθήρ τις δυνάμενος καὶ πάλιν ν' ἀναφλέξῃ, μείνε πλησίον τοῦ ἀδελφοῦ σου, Ζεβάν, καὶ ἐπανάλαβε τὴν προτέραν ζωὴν σου· εἰ δὲ μὴ, ἐλθέ, Ὀλιβιέρ. . . ἐλθέ μετ' ἐμοῦ, ὁ ὅποιος σὲ ἀγαπᾷ ἀπὸ καρδίας, σοὶ τὸ ὀρκίζομαι !

— Ὁ ἀναχωρῶν ἀπόψε, Μαλκράφτ.

— Τέλος πάντων ἂς γίνῃ ἡ θέλησίς σου πολυαγαπημένε μου ἀδελφέ, εἶπε θρηνῶν ὁ Ζεβάν. Εἰς τὸ βάθος ὅμως τῆς μονῆς ἐκείνης, ὅπου ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἐγκαθιέρχθῃς, μὴ λησμονήσῃς ποτὲ ἐκεῖνον, ὁ ὅποιος ὑπῆρξεν ὁ σύντροφός τῆς παιδικῆς σου ἡλικίας καὶ ὁ ὅποιος εὐχαρίστως θὰ προσέφερεν εἰς τὸν Θεὸν τὸ ἡμισυ τῆς ζωῆς του ὅπως δυνήθη νὰ σε κρατήσῃ διὰ πάντοτε πλησίον του !

— Θὰ ἦσαι ἡ αἰωνία καὶ προσφιλεσττέρα ἀνάμνησις τοῦ βίου μου, Ζεβάν, ἀπήντησεν ὁ Ὀλιβιέρους, καὶ οὐδέν ποτε θὰ σ' ἐξαλείψῃ τῆς μνήμης μου. Ἄλλως τε, ἂν θέλῃ ὁ Θεός, θὰ βλέπωμεθα συχνάκις, Ζεβάν μου ! ὦ ! περιπόθητέ μου Ζεβάν ! . . .

Περὶ τὸ μεσονύκτιον τέσσαρες ἀνθρωποὶ ἐσταμάτησαν ἐνώπιον τῆς μονῆς τῶν Μαρμουτιέρων.

Ἀφοῦ ἐπὶ πολὺ ἐνηγκαλίσθησαν, οἱ δύο ἐξ αὐτῶν ἀπεχωρίσθησαν.

Ὁ εἰς ἐκ τῶν δύο τούτων, ὅστις ἦτο ὁ Μαλκράφτ, ἐπλησίασε πρὸς τὴν θύραν τῆς μονῆς καὶ ἔκρουσε βιαίως τὸν κώδωνα.

— Ἀνοιξόν ! Ἰουστινιανέ, ἀνοιξόν ! εἶπεν. . . εἰμ' ἐγὼ. . . ὁ ἀδελφός Θεόδωρος.

Ἡ θύρα ἠνεῳχθη πάραυτα καὶ ἐνεφανίσθη ὁ μοναχός.

— Ὁ Θεός εἴη μετὰ σοῦ, ἀδελφέ μου ! . . . Καὶ ὁ νέος αὐτός εἶνε φίλος σου ;

— Εἶνε εἰς νέος δόκιμος, ὅστις ἀνήκει ἤδη εἰς τὸν Θεόν καὶ ὁ ὅποιος ἐρχεται ζητῶν καταφύγιον εἰς τὴν γαλήνην τῆς μονῆς ταύτης. Ἀπόψε θὰ κοιμηθῇ εἰς τὸ κελλίον μου.

— Χαῖρε, Ὀλιβιέρ. . . χαῖρε ! ἀνέκραξεν ὁ δυστυχὴς Ζεβάν εἰς ἄκρον συγκινημένος.

— Χαῖρε, Ζεβάν. . . χαῖρε, ἀδελφέ μου ! ἀπήντησεν ὁ Ὀλιβιέρους.

— Ὁ Θεός νὰ σὲ διαφυλάττῃ ὑπὸ τὴν σκέπην του, ἀγαπητόν μου τέκνον, ἐψιθύ-

ρισεν ὁ Καπελούζος... καὶ εἶθε νὰ μὲ συγ-
χωρήσῃ, προσέθηκε χαμηλοφώνως.

Ἡ μεγάλη θύρα τῆς μονῆς ἐπανεκλείσεν.
Ὁ Ὀλιβιέρους δὲν ἦτο πλέον ἐκ τῶν τοῦ
κόσμου τούτου!

Ἐπίλογος.

Τὴν πρωΐαν τῆς Κυριακῆς τῆς 12 Ἰου-
νίου 1418 στάσις φοβερὰ ἐξεργάγη ἐν Πα-
ρισίοις, τοὺς ὁποίους πρὸς ἡμερῶν εἶχον
καταλάβει οἱ Βουργονδιανοί. Αἱ ὁδοί, αἱ
πλατεῖαι, τὰ καπηλεῖα, τὰ ξενοδοχεῖα ἐ-
βριθεν μανιώδους ὄχλου, ὠπλισμένου ἀπὸ
κεφαλῆς μέχρι ποδῶν καὶ καλοῦντος εἰς
τὰ ὅπλα τοὺς πολίτας.

Τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Μεγάλου Ἀγίου
Γεωργίου ἐβριθεν ἐκ τοῦ μανιώδους τούτου
ὄχλου. Ἡ ἰσόγειος αὐτοῦ αἵθουσα ἦτο
πλήρης ὠπλισμένων πολιτῶν συζητούντων
καὶ ὀρουμένων κατὰ τοῦ κόμματος τοῦ Δ'
Ἀρμανιάκ.

Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κυμαινομένου καὶ φω-
νασκοῦντος ἐκείνου ὄχλου περιεφέρετο νέος
τις ἀπαθὺς θεωρῶν τὰ γινόμενα.

Ἦτο ὁ γνωστὸς φίλος μας Ζεβὴν Μα-
γιέ, ὅστις εἶχε νυμφευθῇ τὴν Ἰακωθίναν,
καὶ ὁ ὁποῖος θραύσας τὸν ποιητικόν του
κάλαμον ὑπὲρ τοῦ ἐμπορίου καὶ λησμονήσας
τὸν Ἀπόλλωνα, χάριν τοῦ κερδῶντος Ἐρ-
μοῦ, εἶχεν ἀνασυστήσῃ καὶ καλλωπίσει τὸ
ξενοδοχεῖον τοῦ Μεγάλου Ἀγίου Γεωρ-
γίου, προσελκῦσαν οὕτως ἀναρίθμητον πε-
λατεῖαν, ὅπως καὶ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ
μακαρίτου Βισκονρέ.

Ἡ τύχη ἠνόνησεν αὐτὸν μεγάλως καὶ
αἱ ἐργασίαι του ἔβαινον καλῶς· εἶχε δὲ ἀ-
ποκτήσει καὶ μικρὸν τέκνον, ζωηρὸν καὶ
ροδοκόκκινον, ὡς ἄνθος τοῦ Μαΐου, τὸ ὁ-
ποῖον ὠνόμασεν Ὀλιβιέρους, εἰς ἀνάμνησιν
τοῦ προσφιλοῦς φίλου του.

Ἐν τινι σκοτεινῇ γωνίᾳ τῆς αἰθούσης
ἐκάθητο γέρον τις, οὐτινος οἱ ὀφθαλμοὶ
ἐσπινθηροβόλουν ἐκ κρυφίας χαρᾶς, ἀκούων
τὰς ἀγρίας φωνὰς τοῦ μαινομένου ἐκείνου
ὄχλου.

Ἦτο ὁ δῆμιος Καπελούζος, εἰς τὴν θέ-
σιν τοῦ οὐοῦ εἶχεν ἀντικατασταθῇ διὰ
τοῦ βοηθοῦ του Κορζύ, καὶ ὅστις οὐδέποτε
εἶχεν ἐγκαταλείψει τὴν οἰκίαν του παρὰ
τὴν ὁδὸν τῶν Βερναρδίνων.

Ἐν τούτοις ἡ σφαγὴ ἤρξατο· οἱ βουργον-
διανοί, ἐπέπεσον λυσσῶντες κατὰ τῶν
ἀνθρώπων τοῦ Δ' Ἀρμανιάκ καὶ κατέσφα-
ξαν αὐτοὺς ἀνιλεῶς, μὴ ἐξαιρουμένου καὶ
τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν.

Λέγουσι δὲ ὅτι κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν
συνέλαβον γυναῖκά τινα ἔγκυον καὶ ἐξή-
γαγον ἐκ τῆς κοιλίας τῆς τὸ τέκνον αὐτῆς,
ζῶν ἔτι!!!

Τὰ τῶματά τοῦ κόμματος Δ' Ἀρμα-
νιάκ, τοῦ ἀρχικαγκελαρίου, τοῦ τοποτη-
ρητοῦ καὶ ἄλλων πολλῶν ἐπισήμων ἀνδρῶν
περιέφερον ἀνὰ τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως,
χλευάζοντες καὶ μυκτηρίζοντες αὐτὰ, εἶτα
δὲ τὰ ἐκρέμασαν πρὸ τῶν ἀνακτόρων καὶ
ἐπὶ τρεῖς ὁλοκλήρους ἡμέρας ἔμειναν ἐκεῖ
ἐκτεθειμένα ὑπὸ τὰς ὀφειῖς ὄλου τοῦ κόσμου.

Ἡ σφαγὴ διήρκεσε μέχρι βαθεῖας νυκτός.

Ἐπεται συνέχεια.

Σ. Τ.

Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

ΕΒ'

**Πῶς ὁ Σαὶν-Λύκ ἔδειξε τῷ Μον-
σορώ τὸ κτύπημα, τὸ ὁποῖον τῷ
εἶχε διδάξει ὁ βασιλεὺς.**

Ὁ Μονσορώ περιέμενε τὸν Σαὶν - Λύκ
μὲ τὸ ξίφος εἰς τὴν χεῖρα καὶ κτυπῶν τὴν
γῆν μὲ τὸν πόδα του.

— Ἐτοιμος; εἶπε.

— Καλέ, εἶπεν ὁ Σαὶν - Λύκ, δὲν ἐλά-
βετε τὴν χειροτέραν θέσιν, τὰ νῶτα πρὸς
τὸν ἥλιον, μὴ στενοχωρησθε.

Ὁ Μονσορώ ἐστράφη ὀλίγον.

— Τώρα μάλιστα, εἶπεν ὁ Σαὶν - Λύκ,
βλέπω τί πράττω.

— Μὴ μου φεισθῆς, εἶπεν ὁ Μονσορώ,
διότι ἐγὼ θὰ ἐπιτεθῶ ἄνευ οἴκτου.

— Λοιπόν, εἶπεν ὁ Σαὶν - Λύκ, θέλετε
ἀπολύτως νὰ με φονεύσετε;

— Ἐὰν θέλω!... ὦ! ναί, τὸ θέλω.

— Ἀλλὰ μὲν βουλαι ἀνθρώπων, ἄλλα
δὲ Θεὸς κελεύει, εἶπεν ὁ Σαὶν - Λύκ, ξι-
φουλκήσας.

— Τί λέγεις;

— Λέγω... Παρατηρήσατε καλῶς ἐ-
κεῖνα τὸ στῶμα τῶν μηκώνων, ἐκεῖ θὰ
σὰς ἐξαπλώσω.

Ὁ Μονσορώ ἐπέτεθῃ ἐρρωμένως, ἀλλ' ὁ
Σαὶν - Λύκ ἠμύνθη ἐπίσης ἐρρωμένως.

— Διάβολε! κύριε δὲ Μονσορώ, εἶπεν,
ἐνῶ ἔπαιζε μὲ τὸ ξίφος τοῦ ἐχθροῦ του,
κτυπάτε ἀριστα, πᾶς δ' ἕτερος, πλὴν ἐ-
μοῦ καὶ τοῦ Βουσύ, θὰ ἐφονεύετο, διὰ
τοῦ τελευταίου κτυπήματός σας.

Ὁ Μονσορώ ὠχρίασεν, ἐννοήσας τὴν δύ-
ναμιν τοῦ ἀντιπάλου του.

— Ἴσως ἐκπλήττεσθε, ὅτι μὲ βλέπετε
κρατοῦντα τόσον καλῶς τὸ ξίφος· ὁ βασι-
λεὺς, ὅστις μὲ ἀγαπᾷ θερμῶς, ὡς ἡξεύρε-
τε, ἔλαβε τὸν κόπον νὰ μοι δώσῃ μαθή-
ματα, μεταξὺ δ' ἄλλων πραγμάτων, μ' ἐ-
δίδαξεν ἐν κτύπημα, τὸ ὁποῖον θὰ σὰς δι-
δάξω ἐντὸς ὀλίγου. Σὰς τὸ λέγω, διότι,
ἐὰν συμβῇ νὰ σας φονεύσω δι' αὐτοῦ τοῦ
κτυπήματος, θὰ λάβητε τὴν εὐχαρίστησιν
νὰ γνωρίζετε, ὅτι ἐφονεύθητε διὰ κτυπή-
ματος, διδαχθέντος ὑπὸ τοῦ βασιλέως,
τὸ ὁποῖον θὰ εἶναι λίαν κολακευτικὸν δι'
ὕμᾶς.

— Ἐχετε πολὺ πνεῦμα, κύριε, εἶπεν ὁ
Μονσορώ, κατενεγκὼν κτύπημα τὸ ὁποῖον
θὰ διερρήγνυε τειχός.

— Αἶ! κάμνω ὅ,τι δύναμαι, ἀπήντη-
σεν ὁ Σαὶν - Λύκ, ἀποσυρθεὶς πλαγίως καὶ
ἀναγκάσας τὸν Μονσορώ νὰ ποιήσῃται ἡ-
μίσειαν στροφὴν, ὥστε αἱ ἀκτίνες τοῦ ἡ-
λίου προσέπεσαν κατὰ πρόσωπον αὐτοῦ.

— Α! ἄ! εἶπεν ὁ Σαὶν - Λύκ. Ἐκεῖ
ἤθελον νὰ σας ἴδω, πρὶν ἢ σὰς ἴδω ὅπου
θέλω νὰ σας ἐξαπλώσω. Δὲν εἶναι ἀληθές,
ὅτι ἐπέτυχον; Πρὸ ὀλίγου εἶχετε πεντή-
κοντα πιθανότητος ἐπὶ ταῖς ἑκατόν, ὅτι

θὰ ἐφονεύεσθε καὶ τώρα ἔχετε ἐννεήκοντα
ἐννέα.

Μετὰ δ' εὐκινήσας, δυνάμει καὶ ὁρ-
γῆς, τὴν ὁποίαν ὁ Μονσορώ ἠγνόει καὶ τὴν
ὁποίαν οὐδεὶς θὰ ἐπίστευε παρὰ τῷ ἐκτε-
θηλμένῳ νεανίᾳ, ὁ Σαὶν - Λύκ κατήνεγκε
κατὰ τοῦ ἀρχικυνηγοῦ πέντε συνεχῆ κτυ-
πήματα, τὰ ὁποῖα οὗτος ἀπέφυγεν, ἀλλὰ,
διὰ τοῦ ἔκτου κτυπήματος, ὁ Σαὶν - Λύκ
ἐβύθησεν ὁλόκληρον τὸ ξίφος του εἰς τὸ
στῆθος τοῦ ἀντιπάλου του.

Ὁ Μονσορώ ἔμεινεν ἐπὶ μίαν ἔτι στιγ-
μὴν ὀρθίος, ὡς ἡ ἐκρίζωμένη δρῦς τὴν ὁ-
ποίαν ρίπτει πνοῇ ἀνέμου.

— Ἐκεῖ, εἶπεν ὁ Σαὶν - Λύκ, τώρα ἔ-
χετε τὰς ἑκατὸν πιθανότητος πλήρεις, πα-
ρατηρήσατε δ' ὅτι πίπτετε ἀκριβῶς ἐπὶ τοῦ
στρώματος, τὸ ὁποῖον σὰς προὔπεδειξα.

Αἱ δυνάμεις τοῦ κόμητος ἐξέλιπον, αἱ
χεῖρές του ἠνέφχθησαν καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ
του ἐθαμβώθησαν· ὁ κόμης ἔκλινε τὰ γό-
νατα καὶ ἔπεσεν ἐπὶ τῶν μηκώνων, μετὰ
τοῦ ἐρυθροῦ τῶν ὁποίων χρώματος συνα-
νείχθη τὸ αἷμά του.

— Ὁ Σαὶν-Λύκ ἐσπόγγισεν ἡσυχῶς τὸ
ξίφος του.

— Α! μ' ἐφονεύσατε, εἶπεν ὁ Μον-
σορώ.

— Προσεπάθησα, ἀπήντησεν ὁ Σαὶν-
Λύκ· τώρα ὅμως, ὅτε σὰς βλέπω ἐτοιμο-
θάνατον, νὰ με πάρῃ ὁ διάβολος, ἐὰν δὲν
λυπούμαι διὰ τὴν πράξιν μου· εἴθε δι' ἐ-
μὲ ἱερός, κύριε, εἴθε μὲν φρικωδῶς ζη-
λότυπος, ἀλλ' ἦσθε ἀνδρεῖος.

Κατηνυχαισθημένος δ' ἐκ τοῦ ἐπιτα-
φίου τούτου λόγου, ὁ Σαὶν-Λύκ ἐγονυπέ-
τησε πλησίον τοῦ Μονσορώ καὶ τῷ εἶπεν:

— Ἐχετε, κύριε, κάμμιαν τελευταίαν
βούλησιν νὰ ἐκφράσητε; σὰς δίδω τὸν λό-
γον μου ὡς εὐπατρίδης, ὅτι θέλει ἐκπλη-
ρωθῇ συνήθως, ὁ τραυματίας διψᾷ, τὸ ἡ-
ξεύρω· μήπως διψᾷτε; νὰ σας φέρω νὰ
πίετε;

Ὁ Μονσορώ δὲν ἀπεκρίθη, ἀλλ' ἔστρε-
ψε τὸ πρόσωπόν του πρὸς τὴν γῆν καὶ ἔ-
δακνε τὸν χόρτον.

— Ὁ πτωχὸς διάβολος! εἶπεν ὁ Σαὶν-
Λύκ, ἐγεροῖς! ὦ! φιλία, φιλία, εἶσαι πολὺ
ἀπαιτητικὴ Θεά!

Ὁ Μονσορώ ἠνέωξε τὰ βεβαρυμένα
βλέφαρά του καὶ ἐδοκίμασε νὰ ἐγείρῃ τὴν
κεφαλὴν, ἀλλ' ἐπανάπεσε μετὰ πενθίμου
στεναγμοῦ.

— Ἀπέθανεν, εἶπεν ὁ Σαὶν - Λύκ· ἄς
μὴ τον συλλογίζωμεθα πλέον... Εἶναι εὐ-
κολώτατον νὰ λέγῃ τις: ἄς μὴ τον συλ-
λογίζωμεθα πλέον... Ὅπως δὴποτε ὅμως
ἐφόνευσαν ἄνθρωπον. Οὐδεὶς θὰ εἴπει, ὅτι
ἔχασα τὸν καιρὸν μου εἰς τὴν ἐξοχὴν.

Ἀναρριχηθεὶς δ' ἐπὶ τοῦ τοίχου καὶ
εἰσπηδήσας εἰς τὸν κῆπον, διέτρεξεν αὐ-
τὸν καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὸν πύργον.

Τὸ πρῶτον πρόσωπον, τὸ ὁποῖον συν-
ῆντησεν, ὑπῆρξεν ἡ Ἀρτεμῖς, ἥτις συν-
διελέγετο μετὰ τῆς φίλης τῆς.

— Πῶς θὰ τῇ ἀρμόζωσι τὰ μαῦρα, εἶ-
πε, καθ' ἑαυτὸν ὁ Σαὶν-Λύκ.

Εἶτα δέ, πλησιάσας τὰς δύο γυναῖκας,
εἶπε πρὸς τὴν Ἀρτέμιδα: